

ტატატატატი

№ 81

კვირა, 2 იანვარი 1927 წ.

№ 81

F-924

ახალი წელი (ძველ წელს): ბერი ზიანი მიაყენე ჩვენს ტკინის გზას... კიდევ კარგი, რომ მოგიშორეთ, ან ჩემს ხაიმედო ხელშია მანქანის რულო.

1927

1. ძველი წელი თეთრწვერა, წელში მოხრილი მოსტეო.

- 2. პროტექცია მდიდრულად ჩაცმული ბანოვანი.**
- 3. გამფლანგველი 35 წლის ინტელეგენტი.**
- 4. მთა ახალგაზრდა ასული. აცლია პოკლე და გამ-ქვირავლე კაბა... მიშველი თვალაღებელი. წითლად შეღებილი ტუჩები.**
- 5. ხულიგანი 25 წლის ახალგაზრდა.**
- 6. ბიურო კრატიმე 40—45 წლ. „საქმის-კაცი“.**
- 7. ახალი წელი მშვენიერი ჰაბუკო.**

სცანა: ბუხართან ზის ძველი წელი და ყალიონს აბოლებს; მის ახლოს არიან: გამფლანგველი, პროტექცია, ხულიგანი, მთა და ბიურო კრატიმე. ხულიგანი ფანჯარაში იცქირება და იღრბებმა; ხელები ჯიბეში აჭვს.

გამოსვლა პირველი

ძველი წელი (ამოიხიბრება): ოცი წუთითა უსლია ახალი წელის მოსვლას. უკვე ვგრძობ მის მოახლოვებას; თითქოს მისი ფეხის-ხმაც მემისს... ყველანი ხომ მზად ხართ?

გამფლანგველი: მის შესახებ ვიცი?

ძველი წელი: ჩემთან წამოსულივარ.

გამფლანგველი: სად უნდა წამოვიდეთ?

ძველი წელი: განა არ იცით, რომ ახალი წელი თქვენ არ მივლავს?

პროტექცია: მე კარგად ვიყო და, სიცოცხლე მაქვს, უარს ვერაფერზე მეტყვის (ფიჩხება).

ხულიგანი: (თავისთვის ჩაიხიხინებდა) ხი-ხი-ხი-ხი... მგარამ, ქალბატონო, ამ მოლოდინს ცოტათი შემიფრენ!

პროტექცია: შემოწყენ, თორემ ისეთივე ამბობს-სე-ბა და მიღება არა მაქვს, როგორც შენადა, ეს მხოლოდ ლიტონი სიტყვაა. ის, ვინც ჩემი წინააღმდეგაა სიტყვიერი,—საქმიო ჩემსკენ არის და ბოდიშს ასე იღის ჩემს წინაშე:

—უკაცრავად, ქალბატონო პროტექცია, მართალია: ჩვენ თქვენი საწინააღმდეგო სიტყვა ვსთქვამთ, მაგრამ ეს მხოლოდ იმიტომ, რომ, სხვის თვალა ვსთვებით, და ახვეულ თვლით, მოგესტენებათ, თქვენს ჩემთან მოსვლას ვერ დაინახებენ.

უჩემოდ ვერც ერთი ვაჟი თუ ქალი ვერ მოეწყობა სამსახურში. ჩემს წყალობით შოიერს იხიჯებრად მიი-ღებენ, ხოლო დახელოვნებულ მომუშავეს მოხსნიან და მის ალაგას მიიღებ ჩემს კანდიდატს, რომელსაც, შეი-ძლება, იჩინებინა არ გაუგებოდეს იმ საქმისა, რომელსაც მას ჩააბარებენ.

მთა: მეც თავი ქუდიში მაქვს. მე ყველასათვის და ყოველითს საქმით ვარ. ახალი წელი სიმპოვნებით მიი-ღებს. აი ეს მოკლე და გამჭვირვალე სამოსელი, აი ეს ოლსტერად შეღებილი ჩემი ტურჩი და შავად შეღებულ წამწამებიან ჩემი თვალთა ეშმაკური გამოხედვა ჰაბუკს —ახალ წელს კი არა, გზონი ამ ბებრუნან—ძველ წელსაც აუტოვებს ვულს.

ბიურო კრატიმე: მართალია: ძველი არაფერი მოს-წონთ, მაგრამ მე მანც რა მომწავს; გამოვლენილი, ცოდნა, სპეციაბა... აჩემი ფაჩო. რას გამოხედავს? უჩემოდ საშვე-ლი არა აქვს... მე მიშველი სახით კაცი ვარ... და რაკი ასეა, ვერ მომიშორებს... აი, ამით რა ეშველებათ! (გაღ-ხედვს გამფლანგველს და ხულიგანს).

ხულიგანი: რა მეშველა და აი!—(უჩვენებს ორივე ხლებიან მუშტებს) ისე მაგარად ვაფარო პატრეტში, რომ-ბო საიდანაც გამოძივარა, იქ შევადრინო. დღემისის შევილი და უარი უთქვამს ჩემს მიღებაზე; ვადავტავო ერთ ცეკარტ ლინოს, და მერე გამოხეთქის რამე... ყველას, ყვე-ლას ვეშველებდა, მაგრამ ამ სალორის ვიროთას ჩვე-ლი ეშველებავ? ხი-ხი-ხი-ხი... (მუფლავს კერავს გამფლან-გველს).

პროტექცია: (ხულიგანს) ორბამცოქარძინახა

პროტექცია: (ხულიგანს) თუ ყველა ჩვენ საქმით ვართ და დავრჩებით, ესეც დარჩება. ესეც ჩვენი წრის და ჯურის არის. მე მას დავცავ; მე მას კარგ პროტექციას ვაუწყებთ ახალ წელთან.

ძველი წელი: კარგი... გეყოფათ ჩემს დროს ყველას შესაფერო ადგილი გქონდათ... მაგრამ უკვე ახლოვდება ახალი წელი და იგი ჩემთან ერთად თქვეიც მიგაბრძინებს. **ყველანი:** ხელსაც ვერ გვახლებს.

პროტექცია: საუკუნოებით მოპოვებულ უფლებას, ჩვენ ვერავინ ვერ წაგვიერთმევს... მას არა აქვს ამის უფლება.

ძველი წელი: აა, კარზე კაკუნი ისმის,—ალბად ახა-ლი წელია... მოემზადეთ...

გამოსვლა მორცა

ახალი წელი: (რიხით შემოვა) ო, რა საშინელი ატმო-სურებაა! აქ როგორ უნდა ვაგსვლო ერთი წელი, თუ ამე-ბიდან არ ვაიწვინდა აქურობა?

ძველი წელი: საღამის ნაცვლად კარველი სიტყვა მეჭარა იყო.

ახალი წელი: თუ კი გეწყინა, გზას დაგილოცავ; აიკარ შენი ბარგი და ამ შენი ამქრებით გზა მშვიდობისა-**ბიურო კრატიმე:** (გაბრაზებული) თქვენ, ყმაწვილი, ვილაკ ხართ კარებზე ვერ წაიკიხეთ: „დაშპითხადალ შემოსვლა პირველი“—ო?!

ახალი წელი: თქვენ ვინ ბრძანდით?

ბიურო კრატიმე: ბიურო კრატიმე.

ახალი წელი: გეტყობათ. (გამფლანგველს) თქვენ?

გამფლანგველი: გამფლანგველი ვსოვარ... დიახ! აი ის, სახაზინო ფულებს ჩემდ რომ ვაძიროს სალორდინ და... მოგესტენებათ ვაზებთ და დამხარებას ვუწვეო- იმით, რომ ჩემი ამაზეთ ყოველდღე ევიწინება საზოგადოე-ბას... იმელია, ადგილი მენება თქვენს დროსაც, როდენ სასამართლო უფლებას ჩვენს საქმეებთან არის დატვირ- თული და დიდი მუშაობა აქვს... ეს, რასაკვირველია, უმუ- შეურობას ამიქრებს, და, რასაკვირველია, თქვენც მიი- ლებთ ამ გარემოებას მხედველობაში.

მთა (ჩისით წამოიხიხინებს): მე კი მოლა ვახლოვარ

ახალი წელი: მმ! ეს ვისი მატრაკველია.

ხულიგანი: (დაინახავს, რომ ახალ წელს ვაეცინა და თვითონაც ჩაიხიხინებს) ხი-ხი-ხი-ხი... იგი შენ (მთას) ჩავიკვამს ლუჩაქის კაბა; შიგ ისე მოსწონს შენი ტანი, რო-გორც სუფთა კეარტი კახური, ასე მკონდა ვაქს, თითქოს ეს არის ლოგინიან ამფარაბა... უუჰჰ! შენი ჭრიმე, შენ გამაძვირე... ვაჰჰ! რამდენჯერ ვაძიებთა კონსირაბა-ბა- ლამე როცა „ზღვევანი“ მქონა შერვის... ხი-ხი-ხი-ხი... ერთი ესეც ჩავიკო ლაზთიანად! (ხელს მოხვევს).

ახალი წელი: (ხულიგანს) შესდექ

ხულიგანი (ახალ წელს. მუშტებს მკერდებზე შემო- იღებს): რაშია ყმაწვილი საქმეც მოსვლასთანვე ჩსობს და აყალ-წყალის თავზე ხარ? ამ ოჩერთან (მთაზე უჩვენებს) რამდენჯერ მიქვიფა ორთაქალის ბაღებში; რამ- დენი ლამე ურთოდ ვაგვიტარებია... და შენ კი ვილაკი საი- დლანც მოსულხობ და მოსულსთანვე მოლას იცევი! ფრთხილად: ჯინჯს თავი არ შეჭრა!

ახალი წელი: ვინა ხარ შენ, რომ ასეთ უწყსოებას სჩაღებ?

ხულიგანი: დღემისის ქმარია.

ახალი წელი: რაო?

ხულიგანი: რვაო კი არა ცხრაო! ფრთხილად იყავი, თო- რეც სხეში მსხავი ვაგვიკონ, რომ ძვილი რბოლა ვადა- გეცითო ხომ ხლდავ იმ ბუნებს (უჩვენებს ძველ წელზე), ყოველ ცისმარა დღეს ისე ვსცემდით, რომ ლოგინიდან ძლიერ-და დგებოდა მეთრე დღეს.

„ემოტივი“

ახალი წელი: (ძველს) ვინ არის ეს გვიკი?
ძველი წელი: მაგან დამზავრა და ჩამიშხამა სიკოც-
ხლე, ათივემ აოც ასე დამეტყობოდა მოხუცება.

ახალი წელი: რად აძლევდი ნებას, რომ...
ხუდიწვანე: ხე-ხე-ხე-ხე... მაგას ვინ შკითხავდა?!
ახალი წელი: ესაუბრე გათივებ აქედან- (ხელს კიდებს)
ხულიჯანი: (ეწინააღმდეგება) არ წაუღო...

პროტექცია: (შუაშუა ჩამოღება) შესდექით ორივემ...
ახალი წელი: (პროტექციას) თქვენ ვინა ხართ, რომ
ხელს მიშლით საქმის გაყვების დროს?

პროტექცია: დამშვიდდით, ჩემო კარო; მე ვახლა-
ვარ ქალბატონი პროტექცია, რომელსაც ძალიან კარგად
მიყვარს აი ეს მოხუცი (უჩვენებს ძველ წელზე). მე და ამ
მოხუცს შორის მუდამ მეგობრული და... და... (იციანის)
და რომ... მცხებიან... რომანტიული კავშირიც იყო... დიანს!
დიანს! მე და ყველა ჩვენ, ვინაც აქა ვართ, გარდა იმ საი-
ქროს მიმართულ მოხუციას, მოგესალმებით თქვენ და მზად
ვართ განვგრძობთ ჩვენი ვალდებულება და გამსახორით
თქვენც. კრძობდ და სურვილი მაქვს ისეთივე მეგობრულ
და რომანტიულ კავშირში დავრჩე თქვენთან, როგორ-
შიაც ვიცავი იმ მოხუციან...

ახალი წელი: კმარა თქვენი ლაყუბობა... უკვე დაჰკ-
რავს საათი თორმეტჯერ... ასა, ხომ გესმით მშრომელთა
სიძლიერა:

გასწი, გასწი, ძველი წელი.
გასწი, გაგვეცლია...
ახალ წელსა ვეგებებით,
მას კი ვინაცვლეთ.

გასწი, გასწი ძველი წელი,
გაგვეცალო მაგულ.
ამ ცხოვრების გარდაქმნასა
შეუღლებით ხელა.

(ახალი წელი ამ სიმღერის დროს კარებს გააღებს და
ამას უჩვენებს ვასვლას... კუდა-ამოძებულნი და ყურ-
ჩამოყრილინი მიდიან).

3. ობოლი.

ძველი და ახალი სტილის ბრძოლაზე „ტარტარო-
ზი“-ს ამ ნომერში არას ვიტყვი, თუმცა სათქმელი ბევრი
მაქვს და აღბნე როდისმე ამაზეც ვილაპარაკებ.
მაგრამ რაია ვადავლი; მოდი ბარემ დღეს ვიტყვი.

ეს კაცები ხუთჯერ ირთავენ ცოლს და ხუთჯერვე
არღვევენ შემდგ ოჯახს. ერთდებთან, აყრებიან, კვლავ
ერთდებთან და კვლავ აყრებიან... და მე თუ ვრჩები სი-
ტყვა და ვადავლი, რა მოხდა ასეთი!

ჰო და, მოდი დავაგრძელო ამ ერთხელ სიტყვას და
ძველი და ახალი სტილის შესახებ ვიტყვი რაც მაქვს სათ-
ქმელი ბარემ, თუმცა... დიდი დანაშაული იქნება ჩემ მი-
ერ შკითხვისასდმი მიცემული სიტყვა მევე დავარღვიო.
ამიტომ, უკაცრავად, მაგრამ ძველზე და არც ახალ სტი-
ლზე არაფერს ვამბობ.

ეს უკვე ვადავწყვიტე, ასე რომ ბევრს ნუოაინ
მთხოვს... თუცა, კაცმა რომ იანგარიშოს, რატომ არ უნ-
და ესთქეა?! ტარტაროზს ხომ შეგებრიდი უსათუოდ ვიტ-
ყვი შეთქი? მართალია, მერე წამოიქცა, რომ არას ვიტ-
ყვი შეთქი, მაგრამ ტარტაროზს სათიი როგორ ვაეუტტხო?
მართალია, მე პროტექციის წინააღმდეგი ვარ, მარა, რომ
გაეკრდეს საქმე, ტარტაროზი ძალიან საჭირო და გამოსა-
დგევი კაცია. ამ მოსაზრებით რომ სიტყვა დავარღვიო, რა
იქნება?

უკაცრავად, სანამ პირდაპირ საგანზე ვადავიდოდე,
ორიოდე სიტყვა წინასწარ. მე იმდენად ძველსა და ახალ
სტილის ისტორიულ მნიშვნელობაზე არ ვილაპარაკებ,
რამდენაც იმ საშუალებაზე, თუ როგორ უნდა დავარწი-
ოთ თავი ახალი წელის შეხედრას. აი ეს საშუალებაა.
ჩემი ცოდობა და ჩემი ატკიანელ საუბარი ახალ წე-
ლიწვანის წინა დღებში:

ახალი წელი რომ ახლოვდება იცი?

ჟე: რომელი ახალი წელი? ძველით თუ ახალი სტილით?

ახალი სტილით.

მე: ვიცი.

ახალი სტილით?

მე: მერე რა?

ახალი წელი რომ ახლოვდება იცი?

მე: რომელი? ახალი სტილით?

ახალი სტილით.

მე: მერე რა?

ახალი წელი რომ ახლოვდება იცი?

მე: მერე რა?

ახალი წელი რომ ახლოვდება იცი?

მე: არა.

ახალი წელი რომ ახლოვდება იცი?

მე: არა.

ახალი წელი რომ ახლოვდება იცი?

მე: არა.

ახალი წელი რომ ახლოვდება იცი?

მე: არა.

ახალი წელი რომ ახლოვდება იცი?

მე: არა.

ახალი წელი რომ ახლოვდება იცი?

მე: არა.

ახალი წელი რომ ახლოვდება იცი?

მე: არა.

ახალი წელი რომ ახლოვდება იცი?

მე: არა.

ახალი წელი რომ ახლოვდება იცი?

მე: არა.

ახალი წელი რომ ახლოვდება იცი?

მე: არა.

კ ო მ შ ი ა რ ი

რუკა

მღვდელი: საშინელი სიზმარი ვნახე მე-15-ე
გვერდზე. ვადავალე ეს გვერდი და ნახვე, რომ თითქმის
(იხილე მე-15-ე გვერდი).

გოგოელა ტუკიანი.

იგი წავა და სხვა მოვა ტურფასა საბაღნაროსა

ძველი წელი (ტარტაროზს): სახე არის ეს სურფანი, და სხვა ველარ მოთავსდება; ძლივს მივათრევ... მათი თრევიტ მოხუცებულს წელი მწყდება. შიგ არიან: პრიტეკია, ჩინოვნიკი, ხულიგანი, გამფლანგველი, რომელმაც რომ მრავალ ფულებს უქნა „განი“... და მეყოფა... სხვებს ვწილავ, მოხუცებულს წელი მწყდება.

ტარტაროზი (ძველ წელს): ბარემ ესეც წაიყვანე, შიგ როგორმე მოთავსდება, — ბიუროკრატიზმი არის; ჩვენთვის არის ბარგი დიდი. ამას მაინც არ მიიღებს ატას ცხრაას ოცდაშვიდი.

„მსგავსება“

„ჩვენი კლუბები დაემსგავსენ ეკლესიებს.“

(გაზეთებიდან).

საანაწყოლოთ ვანოს დედა ესტუმრა სოფლიდან.

— შეილა, მართალია, თქვენი რვეული კომუნისტების გაქრძალავს ეკლესიაში სიარულს და ღმერთის თაყვანისცემას, მაგრამ მე მაინც წამოყვანე ამ ახალ წელს რომელიმე ეკლესიაში წირვა-ლოცვის მოსახმენად! — უთხრა ახალ წელს დიდი დედამ ვანოს.

ვანომ აუსრულა დედას სურვილი. როცა ეკლესიის უბოში ჩავიდნენ, დედამ იცნო, რომ ამ ეკლესიაში იგი შენევიერების დროს, როცა ვანო ციხეში იჯდა, ღმერთს მის მალე განთავისუფლებას სთხოვდა... ღმერთმა მართლაც აუსრულა: მოხდა საქართველოს გასაბჭოება და ვანო განთავისუფლდა. მო-და, როცა ეს მოაგონდა, შეილს უთხრა:

— შეილა, აი ამ ეკლესიის ძალიან გაგანთავისუფლა შენ, მარა თუკი თქვენი რვეული გაქრძალავს ეკლესიაში სიარულს, ნუ შემოხვალ; კაცს მტერი არ დაეღუფა; და-გახმენენ და სამსახურიდან დაგიოთოვან.

— არა დედა, ნუ გეშინია. მეც შენთან შემოვალ ეკლესიაში: ტყვილა გგონია, რომ ჩვენ ურწმუნონი ვართ. ახუც ეკლესიებში ჩვენ ყოველ საღამოობით დავდივართ!

— კარგია, შეილა, კარგი ღმერთი და ეკლესია უნდა გრწამდეს, თორემ იხე ხეირს ვერ იზამ...

„ეკლესიაში“ შევიდნენ.

პირველ დანახვაზე დედას ეუცხოვა, მაგრამ გაიფიქრა: კომუნისტები ყველაფერს აკეთებენ და ამშვენიერებენ; ალბათ, ამ ეკლესიასაც „რემონტი“ უქნეს და უფრო ადამურებინეს. და თაყვანისცემას აპირებდა, რომ ვანოს სიცილი წახსება და დედა შეჩერა.

— დედა, ეს ეკლესია კი არ არის... ეს არის ყოფილი ეკლესია, რომელიც კულუბად გადაკეთეთ.

— რა ვიცი, შეილა, რა... მთლად ეკლესიის კი შეგავს. ესენი მე წვერმოპარბული ხატები და წმინდანები მგონია...

თეატრალური ანკება

ჩვენი თანამშრომლის ინტერვიუ ხელოვნების ქუჩაზე

ფალიაშვილი:— მე ძლიერ მომწონს „მურმანის“ „არია“, მაგრამ არადგერი მოსაწონია, თუ საოპერო საქმე ახალ წელშიც ვინმემ არაა! ჩემს აზრით:— ძირს კვარტეტი, გაუმარჯოს ანსამბლს! თუ იმახით „ბისს!“— აბესალომ და ეთერი“ ახალ წელშიც ბევრჯერ განმეორდება!

ნ. გოცირიძე:— ხალხთა, რომ ჩემი დეზერტიორი და ჯამათონი! იცოდეს დეზერტის ბრალი არაა, თუ „დეზერტიკაში“ კარგად ვთამაშობ. კაცო, „ახალეფენია“ მყავდა და ქვეყანა შტინაბთან გარბის. ვა, მე რაღა დავაშავე, თუ დურჯუთად მივედი!— ჰამ, ქართული მდინარეცაა და არც ახრჩობს.

— ყოველ შემთხვევაში, ძმეოჯან, მოდი ახ ახალი წლისათვის ერთხელ კიდევ ვაუზ-მარჯოს იმ ქოჩს, რომელიცა, როგორც იცოდა მტრედ შუა იჯვრეს: ერთსაც კოორტინდეს და მეორესაც!

ქაშიაშვილი: — ლირიკული ტენორი კარგია, მაგრამ საწყურბო— არც დრამატული ტენორია! ყოველ შემთხვევაში, ზედმეტად დრამატიკულია, თუ ხმა ვაჭებს და თამაში არაა! ვისურვებ, ახალ წელს ასეთი დრამატული წუთები იშვითად ჰქონოდეს მეცა და საოპერო თეატრსაც.

მ. რომაძე:— რომ არ ვიცოდეს „ჰამლეტი“ რომ შექსპირმა დასწერა, მე იგი ჩემი მეგონებოდა— ისე სგავს იგი ჩემს „ლამარს“. გარდა ამისა: — რა საქერო წერტილი, ან მიმე? მართალია, ჩემი პიესები აკადემიური თეატრის მიუჯერეს და „გოსის“-დღეს! საკმაოდ ამძიმებს, მაგრამ წერტილს ნუ დავსვამთ: — დაე, მომავალი წლისათვისაც იმრავლოს თუ მაყურებლებმა არა, ჩემმა პიესებმა მიანც!

მაჯანიშვილი: — ახალი წლისათვის— ახალი სათეატრო ორიენტაცია! აი, ჩემი სურვილები. თუ დეკორაციები იცვლება, რატო ორიენტაციები არ უნდა იცვლებოდეს? მაშინ იყო „დურჯუტი“, დღესაც — „სამანიშვილის დედნავილი“! მერე რა მოხდა ემაწელი? არადგერი: იტალიანური სკოლა იმერულმა შესცვალა მხოლოდ!

ნ. მანანაძე:
რა ვუყოთ— პოეტურად გაამიტაცა ამერიკულმა „უსტეგმა“. ვისურვებ, ჩემ სამშობლოში მაინც მღიორსებოდეს პიეფორობა!

„ნეტავი რაზედ მაქვია— პიეფორდთ გარდაწავს; მაინც ხომ შალა აიწვეს ჩემი ტალანტის აქცია“.

ანკებელი: — მოქალაქენო! ზაგმუკი — ბაბილონური სიტყვაა და ქართულად იგი ჩაღვავებას ნიშნავს. მართალია „წლისათვის ტყვეები“ არა ვართ, სცენაზე თავი თავისუფლად გვიქობავს, მაგრამ ჩვენი სცენა არც „დეზერტიკა“, რომ აქ ყველაფერი იაფად საღებდადეს. ახალი წლისათვის ჩემი სურვილია: — გვაშროოს დეორიმა მაღშტრებისებური. ზემოთსახეა და შეუღებავი ტურნეებით დავსწავებოდეთ დაუძმრალ დურჯუს!

ა. წუწუნაძე: — მოწყალენო ხელმწიფენო! ჩემი სურვილია ახალ წელს მაინც გამოეჩვენოს: — „გინება დამაშავე“, რომ მე „ხანუმა“ ჩავავლავე!

„თ ა ვ მ

რ ე მ“

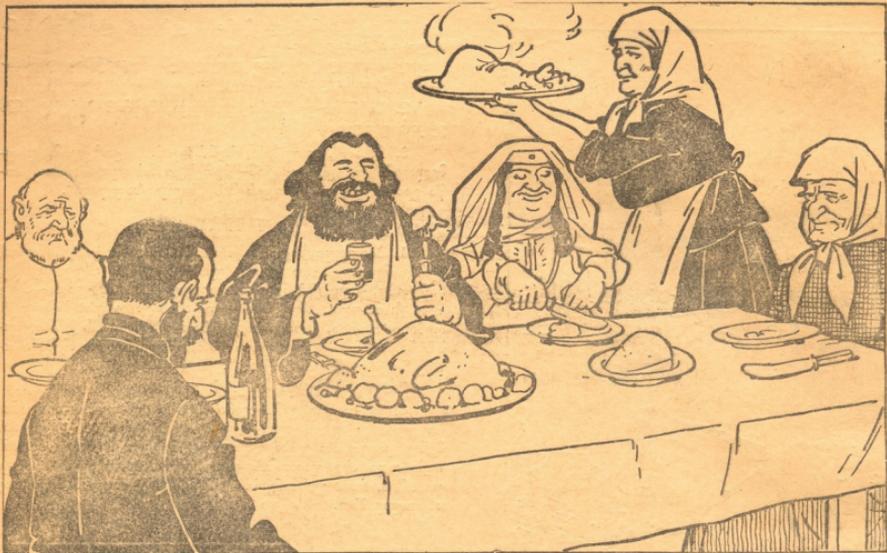
თავი ჩემო, ბედი არ გიწერია...
 გამოითერა მწუხარებამ წვერია...
 სასიკვდილოთ ყელი მომიღერია,
 რადგან ვიცი: ყველა ჩემი მტერია...
 არ მშორდება სივალაღე, ჭირია,—
 და ამიტომც არ ვიცინი ვტერია...
 უწინ მქონდა მე საკურთხე სწორია,—
 დღეს კი ყველამ თვალში ჩამკრა ჩხირია...

თავი ჩემო, ბედი არ გიწერია...
 ფოფოლიაც გახდა ჩემი მტერია:
 ეხლა სხვისკენ ყელი მოუღერია;
 მეუბნება: „მოვეცი ბარემ... ჯერია“...
 არ მშორდება სივალაღე, ჭირია...
 ვხედავ: ხალხი ყველგან გადიარია...
 დარღისაგან ჩამოვუშვი ცხვირია...
 არასოდეს არ ვიცინი, ვტერია...

მინჰარი.

ს ა ს ე ი უ მ

ასე იყო: სუფრის შუაში იჯდა წვერებ-ცანცარაო; იძახილა: „მომიტანეთ საჭმელები ჩქარ-ჩქარაო, ფოფოლიას მიუმატეთ, მისთვის ავი არ კმარაო. ხომ კი იცით—ეს მუცელი რომ ჯერ არა ვამძღარაო.

ახალწლის „სლუჩიები“

მამს ესეც ახალი წელიწადია, რაღა! თუდის კერძი ვიყო, თუ რომ ქვეყნის აზრისმანი კიდევ მესმოდეს... ვა, ახალი წელიწადი და ასეთი სლუჩი? ყვერნობა რა არის, ყვერნობა—იმასაც კი მადლი და ღაზითი აქვს, შივ ხალხის შო და მარიუთათი დარჩენილა, ათადან-ზაბადან მამოღებულ წესი და პარიადვა კიდევ არ მოშლილა.

ეს კი რა ახალი ობა მამილეს ამ ბუმერაზმა ბალშე-ვიკებმა? ჯერ შობა არ მოსულა, ქრისტიანული აღილო არ უთქვიათ და პუტუხ, ახალი წელი დადგაო! ვა, ზნე-ლა?—ანგარიში ხომ აქ არი, ჩოთქში ჩაუვადით, რაღა: იანვარი, თებერვალი, თვის თავი და ნიადაგი, ესეც შენი ნაიანი, ჰამაც ზენდალები ჩააგდე—ჯერ სადა ხარ?

თუო ძველი ცხოვრება მისპო და იმისი ყველა პა-რიალები უნდა დაინგრესო... ვა, ბუმერაზ, დინგრეს რომელია, წელიწადი სტეკუეს ბუტკა ხომ არ არის, რომ დინგრეს და ისევ მამენტლანთ ააშენო? ეს დროა, ვახ-ტია, ძველი ხალხის ვინსლენიაზე გამომანგარიშებული რამეა. ვფრეფრეოლში სწერია—ზნაირტ, ესეც მართალია.

ახარ, მასალა მამაყლდათ და რაღაცას ზირთი-ფირთობენ რაღა!

ჯერ იყო და იმენებენ და ღრეკანსწი ზვანები წა-გეგართეს—ეს ნოვი სტრია არისო, მერე საყდრებიდან ტერტრები და ბლაოჩინენი გამოყარეს და შივ ტრია-ტები წესი, ისეც კომსოხოლციის დივინიაო, მერე ვა-რანცივის პამეტნიკა ჩამავადეს: თუო, ორმოკი წელი-წადია, აქ ვირივით ვარტებულა და თელში მახლდეს გეკითხმსო!—ვა, რა მახალა და! ახარ, როდის იყო, რომ ბრონზოვი პამეტნიკები ტან(კობდნენ, დაუღამათ, ვა-ჩერებულა, თოლ, იყოს რაღა, რას ერჩი?

ბოლოს კონკის ასტანოვეებს მისდგნენ და სკაჩის ცხენებით აქე-იქით აუნებენ. ერთი სიტყვით, დავთ-რები ავირიეს რაღა, ჩინძაკები დავეფრთხეს. ნუ, მახ-ლაზ, ეს კიდევ საჭმეა, ყველფერის თავისი თიბაუთი აქვს, თუ ამიპკა რამეა, მერე გასწორდება.

მაგრამ ამ წელიწადის ანგარიში რაღის ურევენ დავთრებს, ესეც ხომ კონკის ასტანოვეები არ არის. ყო-ფილა, თოლ იყოს რაღა, ერთმანეთში ეგნათ, როგორც ვეკინათ: თავის დროზე გონივრად ვეპოთ, პაზდრავლე-ნიები ვავაკეთოთ, დრო ვავატაროთ, მოვიგონოთ ნუყლი-ვით ტეხილა დრო და უტეშენია უყოთ ერთმანეთსა.

ბან ჩუნის? არ ვაცლიან, არ გიზუვენენ—ჩვენი ახალი წელიწადი ეს არისო. ოღონდაც მავათთვის ახალი წელი-წადია, ჩემთვის კი ახალი დარდების თარიღია: კაცი გილდის ჯუენე ვიყავი, პაჩოტი და სახელი მქონდა, ჩემ შუშანას ზანდულებით ოქრო ედგა—ეკამდით და ეკამ-დით!

აი, ახალწლის ღირანი მამინა მქონდა: ჩვენ გო-სტინაში სტუმრები ისე ორეოდნენ, თელეთობა გეგონე-ბოლა—სტორტე თამაზებით იღვა გონივრად, ალუხაზი, ნუყლი, ალვანაბი, ფსტა, ნუშო—რამე, ვინ მოსოელის? ჰამაც მამანცანებო და კანიათი დღეინობით მამქონდა. ჩემ შუშანას ილია გირობათი სამი წყვილი ტერტრა და ტერაკუა უშვებობდნენ ხოლმე ადემესსა, ვეხიტსა რაღა, პაზდრავლენია უყოფდნენ.

აი ღაზითი მამინ იყო! ამ სავეცკი ახალწელიწადმა და დამთარსა. რამტო-ლიც ესტერნა ვავაკეთე, იმტოლი სლუჩი მამივია, შარ-შან კი აბიდაშიც ჩავვარაო. იმის მერე რეშენია მიქნია:

ასეც სვება

ოუმცა ღრონი წავიდენ და... ვერ ყოყონობს ხუცესიო,—
 „ზოგან თემის თავმჯდომარემ შემოიღო ეს წესი:
 „ხუცის ნაცვლად ეხლა მე ვარ მოციქული ქრისტესიო;
 მე და ჩემს ცოლს მოვგიტანეთ საქმელები უტბეცხიო“.

სინამდისინ ძველი ღრო არ დადგეს, ახალწლის პრახნი-
 კე სახლში არ შემოუწო.

რათ, შარშანდელი სლუჩი ვიამბო? ვიამბოვ, პაე-
 ლუსტა, პურმარისის კაცი ხარ, არ დაქინევე.

შარშან, გაითენდა თუ არა ახალწელიწადი, შუშანა
 მებნება:— საქოჯან, წადი, ვეზიტნი აფხოტბენ გააკეთე,
 მოკითებენ დაპატრიე და სახლში სადილი გქნათო. წავე-
 ლი. ჩამოვიარე ყველა ოჯახები, პაზრდაკუნია გაუკეთე
 და პამაც სადილად დაებატე. ახარ, სადაც მივლივარ,
 ყველგან თითო რუმეკა მიწიქ მასმევენ... რა დაგიმალო
 დასაზიანათ თავში პარა გაიძინდა!

თითქმის სადილობა იყო, როცა ლაპიანანთ ვარ-
 თანასთან მივედი. სტუმრები ჰყავდა. იმათ უფე იალქნე-
 ზი აეშვით და პოპოკები დაევიზინათ. დამკეს, დაველით,
 ჯიქელობა მოვიგონეთ და ერთი ლახათიანათ დაველით.
 ბინდი იყო, როცა ავიშალენით და ქუჩაში გამოველით.
 ის ბემუოზი ვეინტლიანი გველუა გააკვირდა—გინდა
 თუ არა, ქინჯა რესტორანში წავიდეთო. აგვიყოლია და
 წავიდეთ. იქაც დაუმეტეთ და სულ კოლოტბივით გახე-
 ლით. პამაც ვინჯლეთ რილა, მანახორის ბოთლიკები და-
 ვებატრეთო.

ღმის თერთმეტ საათზე მივსულვარ სახლში და მე
 მგონდა პადეზლის ზვანოკა ვრეკავ! მან ჩუნის, სიმთვრა-
 სისაგან ველართერი გამიბია და თურზე ზარულში შავ-
 სულვარ, დამიჭერია ჩამოსაწევი ჯაჭვი და ვიძახა:

— შუშანჯან, კარი გამიღე, ნუ მიწყურები, დაგვი-
 ნება ჩემი ბრალი არ არის მეთქო.

მმა არაგინ გამცე, ვიღობილე, ვიყვირე და ბოლოს
 ჩამოვჯექი. ჩამძინებოდა. ერთიც ვნახოთ, ძილში დიდი
 ცაუენი და დავიღარაბ მესმის: იძახიან, თუ ელაც ბემუ-

რაზი მსულა ამ ფეხისადგელში და შიგ დაუძინათო. ბო-
 ლოს მიზრახუნებენ—ვინა ხარო. მაშინ კი მივხედი, რომ
 წაბლუქდენია მამსვლია და ამ ზარულის კარებს ვეცი,
 პამა ველარ გაველე—სამაზვონი ზამოკით დაკეტილიყო.
 ვევირი თუ:

— მე ვარ, საქო ვარ მეთქო.

— მარტო ხარ?

— მარტო ვარ, მამ, ფეხის ადგილში მეზურნეებით
 ხომ არ შემოვიღოდი მეთქო.

— ჩქარა გამიღი, შუშანა ცუდათ არის, ნეჩინათ
 წაუვიდო და კაპლებით ძლივს ვაბრუნებთო. ვა,
 ლისტრამა დამიბარა რადა, ერთბაშით გამოვიფხინდი
 და ვებნებთ:

— მა, თქვი, როგორ თუ წაუვიდა მეთქო.

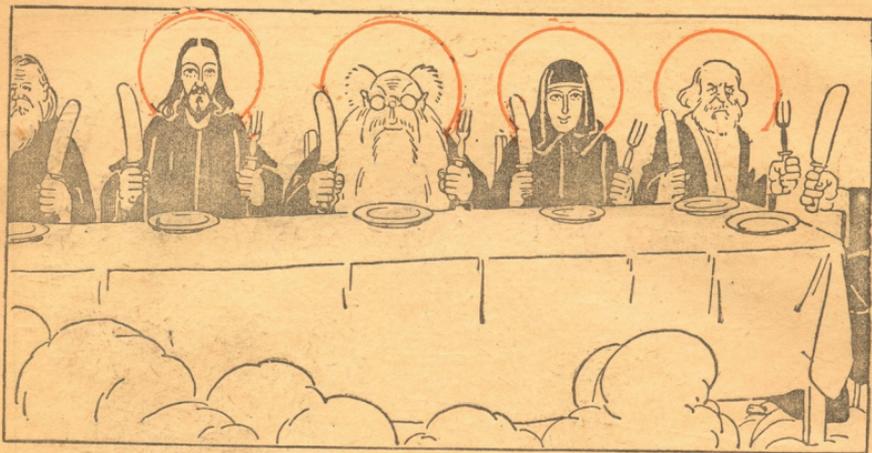
— ნეჩინათ გული წაუვიდა და ველარ ვაბრუნე-
 თო. კარი გაღლე, შავვარდი, ვნეღეე შუშანა ვაშლარ-
 თო. თალი წეეს, თივე ღობტური აღვია და მებნება, თუ:
 არაფერია, ნერგნობის პოჩაგე პრიპადეკა მოსვლია, პა-
 მამც უელუდკამი პლოტჩათ არის და კიმეგბის
 აქსო; სლაბიტლის კასტორკა მოლუტანეთ და გაველისო.

გავვარდი აფთორაქში წასასვლელოდ, ვიქვე, ქული
 აღარ არის. გარდირობცის შკაფში ჩემი ყაბაღი მიგუ-
 ლებოდა, ჩამოვიღე, მოვიხვიე და წავედი. ქუჩაში ყველა
 მიყურებს და იღრიქებინან, კონკაში ჩავეჯექი, მთელი
 მგზავრები ხარხარებენ და პამაც ვაკვირებულნი მიყუ-
 რებენ.

აფთორაქში რო შაველ და ზაკას ვაძღვე, ერთიც
 ვნახოთ, მილიციონი არ მამამეცა:

— დრადანან, შენ აქ ყენიობა ხომ არ გგონია, რომ
 ქალაქს მიხსართა აკეთებო. ვებნებთ:—მამო, ბნლა, შარ-

ელღებთან

ღმერთი: გულს ნუ გაიტეხთ. მართალია შობის მერმე ველოდებით მღვდელს ხელში დანა-ჩანგლით და ხანამშრალი, მაგრამ დღეს მაინც კი შოვა და ყველაფერსმოიტანს.

ნუ ხომ არა ხარ, სურთონნი სკუმეზე მოესტლვარ, სლაპიტელსა ვეიდულღო, მასხარობა რა შუაშია?

— შროვა ნი გაეარი, ქოდაკ-კონტრიოლიუციონერ, სკაერი სნიმი შტანი სგალავაი! ვა, ვერ გავივე სიგიეთ-ში ვარ თუ აფთორიპეში, ეს მოლიციონი რამ ვადარია მეთქი, — ეწმში მიმივიდა რაღა. ბოლოს, ეს მოლიციონი მწვლა და ყაბალახი არ მამაძრო. შახედე, სტალბინაიკი დამეცა — თურმე სიმთვალის გამო ყაბალხის მაგიერ შუ-შანას სიცვლა ჩამამიღია და ის ძამბევეცია!

ლიდი ბიდა მამაყენა და უჩასკამეც წამიყენა — ხვალამდე აქ იჯექი, შე ბებერო, ზა ნარუშენია ანშესტეფინ ტიშინაო.

მეორე დღეს გამამეშვეს ჰამა, მკვლარი ვიყავი რაღა, ზაფარინს ფერი მელო. ხალხში აღარ ვწნდებოდი.

შუშანა ორ თვეს უშმობათ მადგა და ღიდი პადარკები დამჭირდა იმის შასარიგებლათა. იმას აქეთ რეშენია ვქენით, — სანამ ძველი დრო არ დადგეს, ახალი წელი აღირ ვაგმართოთ.

ჩვენს კი ღარჩეს, და ან რა შეხალწლებს, როცა ხალხში გამოიხეილი ვარ, და მშიერ თავებს ჩენსა სკარებში აქეთ გამართული (ხომ იცი, ვაგეოტრადი) ქარი რა ამოვარდება ხოლმე, პარს ვლდეუ და კბილებს პრავეტრენია უშვებები — უშველობასგან ობი არ მამეცილოს მეთქი.

ამა შინ მითხარი, უსტა ფარსადან, ასეთ ახალ წელს მადლო აქვს?

პაელოსტა, ჩემი სულელები არავის უაშბო. ფარსადან.

იულო ზყურტაქე

იულო ზყურტაქის სახეზე, როგორც პარიოტერზე, ყოველთვის ილიბუდებოდა ახალი წლის მოახლოება. უნდა გუნახათ ის ამ დღეებში. თქვენი თვლით ნახავლით კაცის გარდამქანას, ფერისცვლებას. იესო ქრისტეს ფერისცვლება მიჭარვა იყო ამასთან შედარებით. ფერისცვლება კი არა, ეს იყო იულოს ელექტროთეკატიკი-თვლები „ე. ტ. ც. რ.“-ის ანთებულ ლამბასავით უბრწყინავდა, ხელბს და ფეხებს ისეთი აჩქარებულ მოძრაობა ეჩვენებოდა, რომ იფიქრებდი ამ კაცს ორი ფუთი ასეგარის სიბეჭე ერთად გადაუყვამავსო.

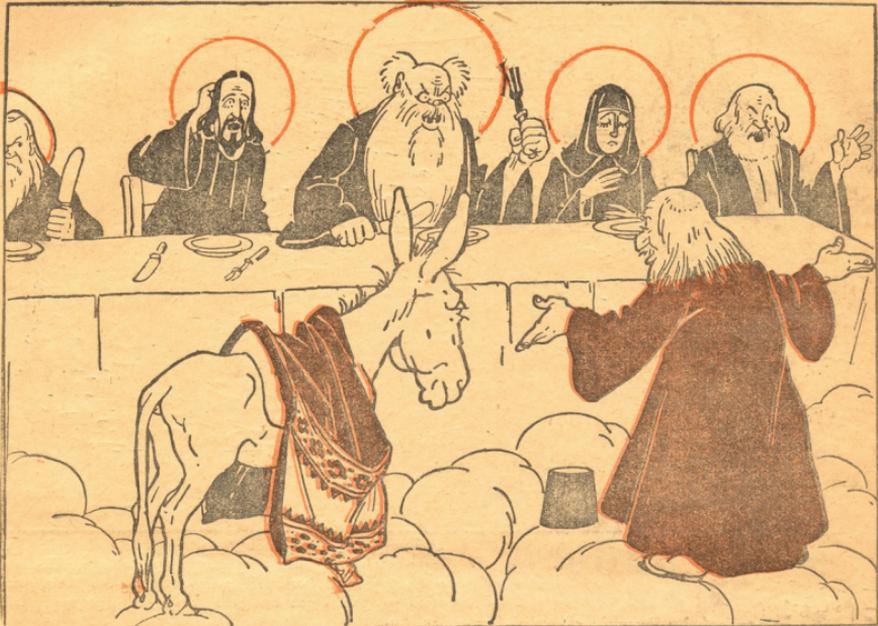
უჯანსაღელ წლებში იულოს სევა დაეტყო. მას ყოველი ახალი წლის მოახლოება თითქო თითის სიბეს აკლებდა, ხელია და რაიცა ღიდი დავა ჰქონდა თავის თავთან. შეატყობდი, რომ ექვის კია ღრნის მის მის შუდამ ცეცხლოვან გულს.

— ამ ახალი წლის გული რომ ვერ მოვიგე? რამდენ ახალ წელს შევხვედრებოდა როცა-ტურთხეთი; მთელი ცვირის განამალობაში მისი მოლოდინით ძალი არ მქონია, ყოველთვის ვიძიებდი ჩემს ვედრებას ახალი წლისადმი, არასოდეს არ ვამორჩებოდა ჩემი მთავარი და არც წყრილმანი სათხოვარი და შესავედრებელი. სულ ყველა მიზნები, თესისებრივით ჩამოწერილი მქონ-

და და როგორც კი 31 დეკემბრის 12 საათი დაჭკავდა, მუხლმოდრეკილი ვიწყებდი მის კითხვას. მართალია: ხალხს ჰგონია, რომ მე არ ვარ ღვთის მორწმუნე, მაგრამ ღმერთი ხომ ხედავს მას ვევედრები, როცა ჩემს მახლობლად არავინ არის; პირველსაც ვიწერ, როცა სინათლეს დევაჭობ ოთხში? ან ეძებ ძველი სტილით ღმერთი ლოცვას ადარ ეღებულებს! მაგრამ ვასულ წელს ახალი სტილითაც ხომ ვილოცე ყოველ შემთხვევისათვის? არა, აქ რადაც სხვა მიხეზნია. — თულომ თავვე ხელი მიიღა და დღემად ჩაეჭკრა.

— რასაკვირველია, ვერ ვაგამტყუნებ, ახალი წელი სამართლიანად მსჯის, თორემ ამა რა ღმერთი მიწყურება, რომ რაც თავს მოვეწყარე, სულ უჯან-უჯან მივიდვარ და ერთხელაც არ მოირსება არც კორი სამსახური, არც ბინა, არც შუშა ზამთარში! მამაჩემი რომ არ მომკვლარიყო ამ ათი წლის წინ და იმისი პალტო შემკვიდრობდა ჩემზე არ გადასულყო, აქამდე ათეჯერ მკვდარი ვიქნებოდი. ღმერთმა განათოს მისი სული „შაქსეთით“. გეორა, ვერ ვაგამტყუნებ... ახალი წელი, — ძველი პალტო, ძველი ხალათი, ძველი ფეხსაცმელი, ძველი ქული და ძველი ქული და ძველზე ძველი ბინა და ყველაფერი ძველი და შენ გინდა იულო ახალი წელი შენი მადლიერ?

მოვილა, გაბრაჟა...

ღმერთი (მღვდელს): **ოი, გაგაწყურეს ჩემი მადლი და ძლიერება. ეს რა არის, რომ ხელცარიელი დაბრუნებულხარ? მთელი ერთი კვირა აშდენი ხალხი მშვირებთ გელოდებოდით.**

მღვდელნი: **რომ ჰყვირი, რა გაუვირებს! შე კი არა, ბავშვებსაც აღარ ეშინია შენი. თუ მარჯვე და ყოჩაღი ხარ, თვითონ შენ წადი და სინჯე ხალხში საკურთხ-ხალოცის შეგრავება. რამდენიც შე მოხვდა მათგან, დარწმუნებული ვარ, შენ მეტი მოგვცდება.**

იქნეს? რასაც სთხოვ ის შეგირსულოს? ახალ წელს მარტო ჩემი პალტო დაასველებს. შეეშინდება ჩემს ოთახში შემოხედვას. არა... საჭიროა ახალ წელს ახალ ტანსაცმით და ახალ ადგილს უნდა შევხედო.

აქ სიტყვებ იულომ და გაშალა თავისი დამტვრეული ჩემოდანი. მოაგონდა ორი წლის წინ მუშაობიდან ნისიად მიღებული მიტკალი რომ ჰქონდა შენახული. სიტყვა: „მუშაობი არ ვასწიროავს კაცსა შენგან განაწიროსა“.

ეს იყო გასულ 26 წლის 31 დეკემბერს. დამის 11 საათი იყო. ვარდელ სამინდოდ ზეწლიდა. იულომ გამოიკეტა თავისი ოთახის კარი, ამოიღო ილიაში თავისი მიტკალი და გაუდგა გზას. შემოუარა ალექსანდროვის ბაღს ქაშვიტის გზით, ვაღახტა ჩუმად ბაღში და ფეხ-აკრეფით მიიპარა მალაიი ხს ძირას. გაიხადა ყველაფერი, შემოიხვია ტანზე მიტკალი, აიპაყრო ხელი ქაშვეთისაკენ და იწყაო მოცევა. იყო ვედრება:

— ღმერთო ძლიერო, თუ არსებობ, რა გენადლევა, მეც ვაძომებდე მოწყალეობის თვლით. შენც ხომ რომელიმე ჩინოფნიცი ან ბიუროკრატი არ ხარ, რომ ყრბიკაში ჩამიდგე;— რატომ ბაღში ხარ და არა სახლში? სახლი ძველია და ახალ წელს ეწყინება. ან კიდევ;— ვეხვებ რატომ არ გაცივია?— ფეხზე შე კი არა, ხშირად ლეთისშობილსაც არ ეცევა. შენ ერთი კარგი ასმანეთიანი სამსახური მაშოვნე და შემიდგ მე მკითხვ პატივისცემა:...

იულო იდგა მოჩვენებასავე. ბევრი ელაპარაკა და ელავა ქაშვეტს, რომელსაც სთხოვდა შეამდგომლობას ღმერთისა და ახალი წლის წინაშე, მაგრამ ქაშვეტს მხოლოდ გაცივებულ იულოს კბილებს რაწყუნი თუ ესმოდა;— შეუამდგომლობაზე კი ეტყობოდა უარზე იყო.

დილის რვა საათზე იულო მიტკალში და მამისაგან დატოვებულ პალტოში გახვეულ-მკვდარი მიიყვანეს სახლში. ნათოსიღებამდე იყო ამ ქვეყანად, შემდეგ კი სული განუტევა.

მაგონდება ეხლა იულო და მინდა მის საფლავზე ვიყო. თან მახლდეს ფიცხევირავილის გუნდი და ვამღერებდე:

შენ ხმხვებშიც გავლი ახალი წელის, მუშაობის მიტკალს შესწირე თავი, წელს მე ზაზარში რატომ ვერ ვნახე? —ალბად მითომ რომ მკვდარი იყავი.

აღდეს ჩემს ერთად-ერთ კვარტი ღვინიდან შენ აღარ გვხვდება არც ერთი წვეთი, ხედავ, რა გიქნა ახალმა წელმა...

იმა შემარცხვინა ღმერთმა ქაშვეთი, რომ არ იცოდი სიკვდილი წინად ეხლა ეს გული რად მომიკალი? თუ მანდ სიცოფე აღარ გაწუხებს, გამომიგზავნე შენი მიტკალი.

ბუშტი.

ვინც ამ სურათის უინაარს გამომცემოს,
იგი მიიღებს ბარბაროსისაბან საჩუქარს

რა მოაქვს

- კარი გამოიღ.
- რა მოგაქვს?

— სიკეთე და ბედნიერება: წყალობა ინგლისის მთა-გრობისა, პუბსკარეს ვექსილები, ჟორდანი-რამიშვილის მოწოდებები, ერთი წყვილი ვიქტორის ჩულქები, — აქვე არის შექმნილი კონტრაბანდისტებისაგან.

— ყველაფერი ეს ძველის-ძველი სამკაულია. ექვსი წელია, სულ იმპერიალისტური სახელმწიფოები გულუხვი დაპირებებით ცდილობენ ჩემი გულის მოგებას, მაგრამ ვერ შესძლეს ვერც ახლა შესძლებენ, რადგან ჯერ არ დამკარგავია კეთილისა და ბოროტის გარჩევის უნარი, რადგან კარავი ვიცი რა ბოროტი ზრახვები უღვევ გულში იმ ვაგებატონებს, რომელნიც კონტრაბანდის საშუალებით ფიჭობენ საბჭოთა ეკონომიური ძლიერების ძირის გაითხრას... სხვა უფრო საიმედო და ძვირფასი არა გზავლია რა?

- კარი გამოიღ.
- რა მოგაქვს?

— წმინდა სამღვდლოებისა და სამოციქულო ეკლესიის ლოცვა-კურთხევა, ჩვენ მამულიშვილთა რაინდული გუგუმბი, თავდა-ზნაურების ტკბილი მთარახები, ევროპის ბურჟუაზიის ნელსაცხებლები, კაპიტალისტური ქვეყნების უმუშევრობა... სხვა რაღა ვინდა?!

— ოპო, სდ მოაგროვე ამდენი მარგალიტები, რომელთაც, ცოტა არ იყოს, მყარალი სუნის ასლით? ვგ არის განახლებული და ბედნიერი (ცხოვრების სწინდარი)? არა, მაგათი იმედით მე ვერ ვიქნები, კარს ვერ გაგიღებ.

- კარი გამოიღ.
- რა მოგაქვს?

— ფაშისტური აღვირახსნილობის წარმტაცი ნიმუშები, იმპერიალისტური ქვეყნების სახალმწიფო პოლიტიკის მშვენიერი შედეგები: ჩინეთის, იაპის, მაროკოს, სპარსეთის, პალესტინის და სხვა აღმოსავლეთის ერების დამონაწიების ახალ-ახალი ვაგებმბე...

— ეს ძვირფასი ნაწარმივები, როგორღაც ვერ ეფუება ხოლმე ჩემს გემოვნებას; ჩვენ ხალხს ჭირითე უჯავრება

„განათლებულ ქვეყნების კულტურული“ ნაბიჯები მცირე ერების საპარტიოთი ვადლდმული; ის გრძობს, რომ ფაშისტური მოძრაობის განვითარება მას სასიციეთის არის უქალი. მაგის მომტანს კარს ვერ გაგიღებ, მომ-ზორი.

- კარი გამოიღ.
- რა მოგაქვს?

— პილსუდსკის ახალი კანონები, მის მიერვე გაქცეული ახალი ბოროტები მცირე ერებისათვის, დედა და შევიწროება ბეჭდების სიტყვის, პროფესიონალური კავშირების, ინგლისის ბურჟუაზიის გამარჯვების ამბავი გაფიცულ მუშებზე.

— კმარა, კმარა, ასეთი რამეებით შენ ჩემს გულს ვერ მოიგებ და ჩემს სიყვარულს და პატრიისკემს ვერ დაიმსახურებ. სთქვი თუ რამ კარგი და სასუფეშო გაქვს სთქველი.

- კარი გამოიღ.
- რა მოგაქვს?

— ბურჟუაზიული წყობილების ისტორიის უკანასკნელი ფფრცელი, მშობილი ხალხის სისხლითა და ცრემლით მოპოხიერებულ; ფაშისტური ვადატარობა ოიტეაში, სამხედრო ცენზურა, მარლმენტარიაზმის უკანასკნელი სულის დაღვა, მემარჯვებითა შივი დიტატურა. გამიღე კარი, ათირებ ვაიყინა სისხლი ძარღვებში.

— ჯანაც და სულიც გაგვარდეს; თუ მაგზე უკეთეს საგზალს არ ვაგვანდა, როგორღაც ბედნადი ჩემთან მოსვლას?! მე ხომ ახალ ცხოვრებას ვაწყობ, თავისუფლებას ვიცივ და ვიზრტვი კაპიტალიზმის ბედნიერებისათვის! რა თავში ვიხლით ძველი, დრო-მოკმული წყობილების ამყარებულ ნასუფრალს.

- კარი გამოიღ.
- რა მოგაქვს?

— ევროპისა და ამერიკის ტენიკის უკანასკნელი მიღწევანი: 24 დიომიანი ზარბაზნები, უზარმაზარი ტანკები, დრეფინდოტები, პავროპლანები, მზროლაფი ვაზები, ერთი სიტყვით, ყველაფერი, რაც აუცილებელია კაპიტალისტური წყობილების გასამტკიცებლად.

— კმარა. გინდა ბურჟუაზიული მეცნიერებისა და

„მეგობრები“

მე, ტარტაროზი და კომსომოლი ერთმანეთის ძალიან კარგი მეგობრები ვიყავით და ახალ წელს ერთად გხვდებოდით.

ტენიკის მიღწევებით შემაშინო და ხელი ამადებინო ეროვნული თავისუფლებისა და პროლეტარული რევოლუციის წინაპირობის დაცვაზე? ტყუილია შენი ანგარიში; მე შემიწევს ძალა და გამბედაობა მივაფუროთხო ყველფერს, რასაც დრომოჭმული წყობილების ელფერი იღმეს.

— კარი გამიღე; რა გულქვა ვინმე ყოფილხარ, რომ ამ სიციფში გარეთ მიპირებ დატოვებას.

— რაც მოგივა დაეითაო,— ხომ გაგიგონია, რატომ არ იცოდი ვიანთა გქონდა საქმე? გული დადნა შენს ლოდინში; შენმა მოსვლამ კი ყველა იმედები გამოიტრია. შენ ჩემთვის სანუგეშო არც არა ვითქვამს, არც კარგი რამ მოგიტანია.

— კარი გამიღე გულქვა ადამიანო. რაკი იმპერიალისტურ სახელმწიფოების სამკაულენი არ მოგწონს, მეტი რა გზა მაქვს; მეორე ყოლიდან უნდა გადმოვალავო ძვირფასი საგნები. ესენი ხომ საბჭოთა გულისა და გონების ნაყოფია, ესე იგი თქვენნი საკუთარი სისხლი და ხორცი... კარი გამიღე.

— რა მოგივებს?

— კიდევ ერთი ახალი რგოლი საბჭოთა რესპუბლიკების კავშირისათვის, მსოფლიო პროლეტარიატის გამოფიხონებისა და დარსშვის ახალი სურათები. მიიღე ყველა ქვეყნების მუშათა კლასის გულითადი სილამი და სასუკეთესო სურვილები.

— ყველაფერი ეს მეტათ ძვირფასია ჩემთვის, მაგრამ ამასთანავე ბევრჯერელ ნახული და გავიწილი ჩემს მიერ. ამოალაგე უფრო ახალ-ახალი და სადღისთა.

— კარი გამიღე.
— რა მოვას?

— საბჭოთა ქვეყნების სიმტკიცე შინ და გარეთ, ახალ-ახალი მიღწევანი სოციალისტურ აღმშენებლობის ფორმტზე—საბჭოთა რესპუბლიკების სიმაყვე; ვოლკოვსტროი, ზაპსეი, მუღდისა და ქალაღის ქარხნები, ცემენტისა და ავეჯეულობის ფაბრიკები, ჩენი ვოლოტის სიმტკიცე; ჭირახლის უხვი მოსავალი, ერთი მილიონი წვერი კომუნისტურ პარტიამი, ათი მილიონი მშრომელი ჩვენს პროდუქტშირებში, კოპოერაციის ზრდა-განვითარება, ქალაქის მუშისა და გლეხობის მტკიცე კავშირი, საბჭოთა ერების კულტურული და ეკონომიური განვითარება... რომელი ერთი ჩამოეთვალთ; რომელი სამკაული გინდა დავასახელო, რომელსაც ვერ უძღვბს მშრომელი ხალხის მტროთა თვალი და ბოროტი გული? კარი გამიღე; ხომ ხედავ, სამტროთ არა ვარ მოსული!

— თუ ასეა, რაოაზე მაწვალეღი ამდენ ხანს და რაზე იყინებოდი!

— შენი გამოცდა და გამოცნობა მინდოდა მხოლოდ. მართალია, შეიწმლი, დავიტანჯე, მაგრამ ეს არაფერია. ახალი ძალა, ახალი მოღონა ყოველთვის ხვდება მრავალ სიწმელესა და დამრკოლებას თავის მსეულებობის გზაზე, მაგრამ ყოველთვის გამარჯვებული გამოიხდის ხოლმე, ახალი ცხოვრების სარბიელზე. გამიღე კარი.

— ახლა კი მაქერა შენი სიტყვები: კეთილ იყოს შენი მოსვლა, კახტუო.

— კარი ვამიღე! მომაქვს საბუღალთა აღმშენებლობის უხვი ნაყოფი, ელექტროფიკაცია, ტრაქტორიზაცია, იაფი და კარგი ღირსების ნაწარმოები, ხალხის ჯანმრთელობა, სწავლა-განათლება, საბუღალთა ქვეყნების სიმტკიცე შინ და გარეთ...